

Parašė
**Pavel
Kulikov**

Nupiešė
**Viktorija
Ežiukas**

PINGVINAS LITUANICUS.

ARBA LIETUVIŠKO
PINGVINO ISTORIJA

Leidėjas
Lietuvos jūrų muziejus

Teksto autorius
Pavel Kulikov

Iliustracijų autorė
Viktorija Ežiukas

Dailininkė, maketuotoja
Inga Dagilė

Redaktorė
Justina Karalevičiūtė

Projekto vadovė
Simona Mikalkevičiūtė

Leidybos koordinatore
Neringa Stančikienė

Nuotraukos
**Pavel Kulikov, Alfonsas Mažūnas,
Lietuvos jūrų muziejaus archyvas**

© Lietuvos jūrų muziejus, 2023
© Pavel Kulikov, tekstas, 2023
© Viktorija Ežiukas, iliustracijos, 2023
© Inga Dagilė, dizainas, 2023
© Ingrida Mockutė-Pocienė, Viktorijos
Ežiuko nuotrauka, 2023

ISBN 978-609-8295-09-2

Lietuvos jūrų muziejus
www.muzejus.lt
Tiražas 650 egz.
Spauda UAB BALTO print

Skiriu savo vaikams – Martynui
ir Dominykai, kurie visada mėgo
klausytis istorijų. Jų meilė knygoms
yra ne mažesnė nei meilė gyvūnams.
O meilė jiems mane skatina tobulėti,
todėl, norėdamas išlikti supertėčiu,
turėjau išmokti ne tik skaityti, bet ir
kurti naujas istorijas jiems ir drauge
su jais.

Pavel Kulikov

Popierius
Geltex LS 111, white, 115 g/m², FSC
Munken Lynx, 150 g/m², FSC

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS)
portale ibiblioteka.lt

Šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokslo įstaigų bib-
liotekose, muziejuose ir archyvuose, draudžiama
mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais
atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tu
įstaigų patalpose

Parašė
Pavel Kulikov

Nupiešė
Viktorija Ežiukas

PINGVINAS LITUANICUS,

ARBA LIETUVIŠKO PINGVINO ISTORIJA

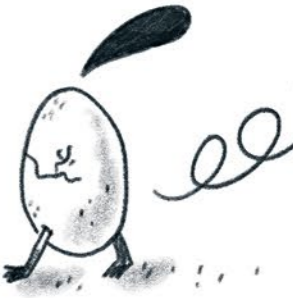
2023

Pirmieji pingvinai į Lietuvos jūrų muziejų atkeliavo **1978** metais.

Čia gyveno iš įvairių pasaulio šalių ir žemynų kilę pingvinai: kuoduotieji, karališkieji, Adelės, papuasiniai, antarktiniai, magelaniniai, Humbolto ir Afrikos.

Dauguma jų persikėlė pas mus gyventi iš kitų zoologijos sodų. Kai kurie muziejaus pingvinai išsiskiria ypatingomis atsiradimo istorijomis, tačiau tai buvo labai seniai, kai tokios istorijos dar buvo įmanomos. Dabar visos pingvinų rūšys yra saugomos, o zoologijos soduose bei muziejuose galima laikyti tik žmogaus priežiūroje išveistus paukščius. Šiuo metu Lietuvos jūrų muziejuje gyvenantys Humbolto pingvinai atkeliavo iš Olandijos, Vokietijos ir Didžiosios Britanijos zoologijos sodų, o visi kiti – *lietuviškieji* – pingvinai išsiriti Muziejuje.

PINGVINAS LITUANICUS,

ARBA LIETUVIŠKO PINGVINO ISTORIJA

Lietuvoje gyvena daug įvairių paukščių. Mažų ir didelių, ryškiaspalvių ir beveik nematomų. Vieni gieda gražiausiais balsais, kiti taip baubia ar ūbauja, kad net plunksnos iš baimės pasišiaušia. Kai kurių paukščių žmonės beveik nepastebi, kitus įvardija net nacionaliniais!

O mano nuomone, nacionaliniu paukščiu turėčiau būti

aš!

Nes nėra lietuviškesnio paukščio už mane. Tokių paukščių daugiau nerasi ne tik Lietuvoje, bet ir visame likusiame pasaulyje. Ir esame mes tik

aštuoni.

Kas aš toks? Aš lietuviškas pingvinas vardu **Rūkas**. Bent jau pats save laikau lietuviškiausiu paukščiu.

Kodėl? Gerai jau, papasakosiu, o jūs patys spręskite, teisingas aš ar ne visai. Ar pasirošę išgirsti mano istoriją? Tuomet patogiai įsitaisykite ir klausykite.

Viskas prasidėjo prieš daug metų, kai manęs dar net nebuvo...

SENELIS

Mano senelis
buvo

didis keliautojas.

Pats tikriausias iš visų man
žinomų pingvinų. Ne veltui
jis ir jo kraštiečiai vadinami
magelaniniais pingvinais.

O Magelanas, kaip prasitarė
vienas mano draugas žmogus,
buvo žymus vyrukas, atradęs
daug naujų kraštų.

Senelis prieš daugybę metų su būriu
bendražygių atkeliavo į Lietuvą iš toli-
mosios šalies. Žmonės ją vadina Čile.
Jis buvo **pirmasis pingvinas**, savo
tvirta koja palietęs Lietuvos žemę.

Kelionė į Lietuvą nebuvo lengva.
Keletą savaitių jam su bendražygiais
teko praleisti

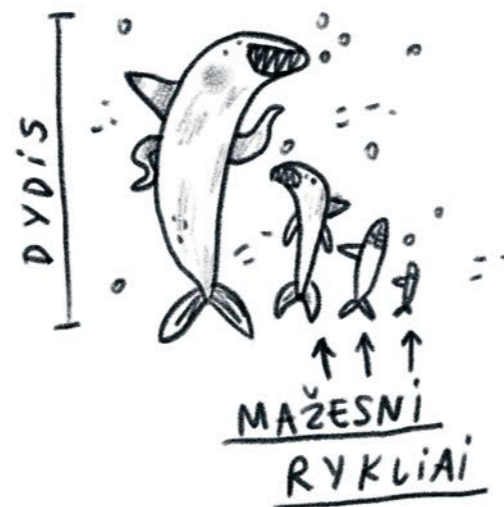
milžiniško ryklio pilve!

Kaip sakė senelis,
tai buvo

B A I S I A U S I A S

Tai buvo didžiausias ryklys
iš visų, kada nors jo matytų...
Kelių šimtų metrų ilgio, nusi-
dažęs juoda ir ruda karo
spalva, jis net nekramtęs
prarijo visą būrį pingvinų.

momentas jo gyvenime. Kad ir koks drąsus jis
buvo, net jam drebėjo kinkos sėdint milžiniškos
žuvies pilve. Baimė sukaustė ir kūną, ir protą.
„Visi buvome išsigandę, tegalėjome melstis
pingvinų dievams ir laukti, kol mirtis mus
pasiglemš“, – pasakojo jis.

Tačiau senelis nebūtų senelis, pats drašiasias iš man žinomų pingvinų, jeigu pasiduo-
tų be kovos. Kai nuslūgo pirmoji baimės banga ir
užvirė drašaus pingvino kraujas, senelis sau
ir kitiems bendražygiams pasakė:

„Vyručiai, susiimkime,

jeigu jau mums lemta mirti,
pasitikime mirtį aukštai pakel-
tomis galvomis ir su daina, kaip
tikri Magelano pingvinai, o ne
kaip stručiai, paslėpę makaulės
smėlyje ir virpantys iš baimės
kaip plunksnos ant viršugalvio.“

Ir jie uždainavo,
visi ligi vieno.

Senelis sakė, kad būtent tai
juos ir išgelbėjo. Ryklys neatlaikė
valandų valandas trukusios
kakofonijos savo pilve ir išspjovė
visus pingvinus lauk. Na, kad ir
kokie tobuli ir gražūs paukščiai
mes esame, tenka pripažinti,
kad pingvino dainavimo muzika
nepavadinsi...

